

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

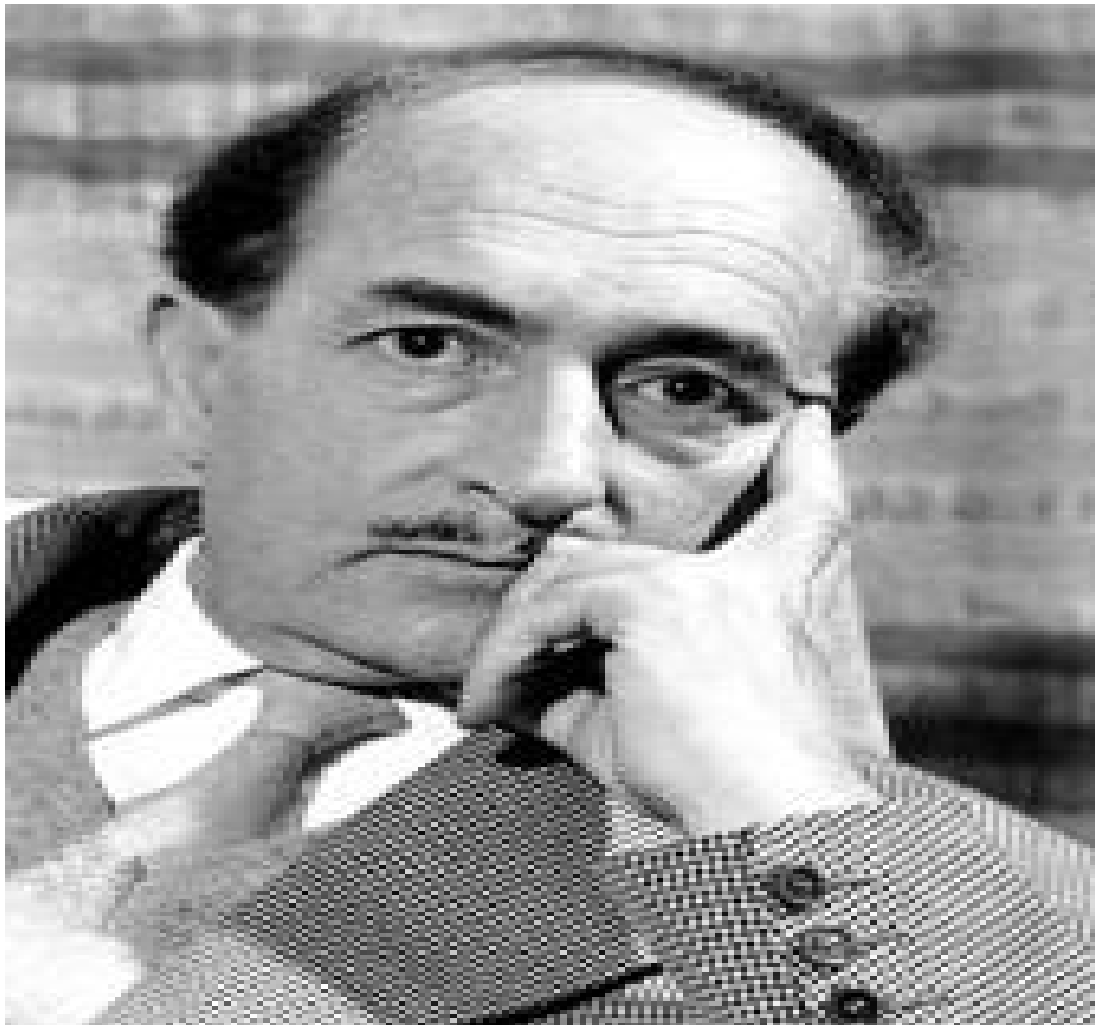
POESÍA ITALIANA MODERNA

2 Ποιήματα του Σαλβατόρε Κουαζίμοντο

2 Poemas de Salvatore Quasimodo

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traducción: Sotirios Pastakas

Salvatore Quasimodo è stato un poeta italiano, esponente di rilievo dell'ermetismo, ha contribuito alla traduzione di testi classici e soprattutto dei lirici greci ma anche di opere teatrali di William Shakespeare e Molière. Ha vinto il premio Nobel per la letteratura nel 1959.

Ο Σαλβατόρε Κουαζίμοντο γεννήθηκε σε από τις πιο όμορφες πόλεις της Σικελίας, στη Μόντικα το 1901, και πέθανε στο ακόμη πιο όμορφο Αμάλφι το 1968. Ήταν Ιταλός ποιητής με ελληνική καταγωγή. Η γιαγιά του, το γένος Παπανδρέου, καταγόταν από την Πάτρα. Το 1959 τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας, προς μεγάλη έκπληξη των Ουγκκαρέτι, Μοντάλε και της γενικής απορίας όλων μας, ακόμη και σήμερα. Πέθανε το 1968 από οξύ εγκεφαλικό επεισόδιο. Η ποίησή του είναι πομπώδης και στημένη, όπως ακριβώς στηνόταν ο ίδιος μπροστά στο φωτογραφικό φακό. Του οφείλουμε ωστόσο τη μεταφορά στα Ιταλικά των Αρχαίων Ελλήνων Λυρικών, και μόνο γι' αυτό αξίζει να τον θυμόμαστε.

ΚΙ ΑΜΕΣΩΣ ΝΥΧΤΩΝΕΙ

Στεκόμαστε μόνοι στο κέντρο της γης
μία ακτίνα του ήλιου μάς πληγώνει:
κι αμέσως νυχτώνει.

ED E SUBITO SERA

Ognuno sta solo sul cuor della terra
trafitto da un raggio di sole:
ed è subito sera.

ORA CHE SALE IL GIORNO

Finita è la notte e la luna
si scioglie lenta nel sereno,
tramonta nei canali.

È così vivo settembre in questa terra
di pianura, i prati sono verdi
come nelle valli del sud a primavera.
Ho lasciato i compagni,
ho nascosto il cuore dentro le vecchie mura,
per restare solo a ricordarti.

Come sei più lontana della luna,
ora che sale il giorno
e sulle pietre batte il piede dei cavalli!

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΜΕΡΑ

Τέλειωσε η νύχτα και το φεγγάρι
λιώνει στη σιγαλιά,
δύει στα κανάλια.

Ο Σεπτέμβριος είναι πολύ ζοηρός εδώ
στα πεδινά, τα λιβάδια είναι πράσινα
όπως οι κοιλάδες την άνοιξη στο νότο.
Άφησα τους συντρόφους μου,
έκρυψα την καρδιά μου μέσα στα παλιά τείχη,
κι έμεινα μόνος για να σε θυμηθώ.

Είσαι πιο μακριά κι απ' το φεγγάρι,
τώρα που έρχεται η μέρα
και χτυπά στις πέτρες το πόδι των αλόγων!